

Boros Imre: Amerika újra nagy lesz

2016 december 27. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

4

Átlag: 4 (1 szavazat)

Mérték

Mit tudhat Trump, amit mi nem tudtunk eddig Amerikáról, és ami lázba hozta az amerikaiakat?

I make America great again, azaz Amerikát ismét naggyá teszem – ez a felettébb hatásos választási vezérszólam hangzott el számtalanszor az idei tengerentúli elnökválasztáson a gy?ztes Donald Trump tolmácsolásában. Kétértelm? kijelentésr?l van szó, mert a szlogen homlokegyenest mást sugallt a külvilágnak és láthatólag mást az amerikai választópolgároknak. Igazi tartalmát idejében csak az amerikaiak érthették meg, míg a világ most kezd ráeszmélni a vezérszólam valós tartalmára.

Nem eléggé nagy ma is Amerika? – tette fel joggal a külvilág avatatlan közvéleménye a kérdést.

Amerika ugyanis mindenütt ott van. Csapatai a világban számtalan támaszponton állomásoznak, hadihajói a világ óceánjain és tengerein jár?röznek, hírszerz? hálózata átszövi technikával és személyzettel a földgolyót, nagy cégei és bankjai mindenütt piacformáló er?k. Végül pedig az amerikai dollár nem egyszer?en csak az Egyesült Államok pénzneme, jelent?sége a teljes világgazdaságban elvitathatatlan, hiszen ebben ?rzik a világ országai devizatartalékaik hatvanöt százalékát. Ráadásul az amerikai életformát meghatározó civilizációs és kulturális viselkedési minták mindenütt elterjedtek, és kiszorítják az évszázados nemzeti hagyományokat.

Mi kell még Amerikának ahhoz, hogy „ismét nagy” legyen? Mit tudhat Trump, amit mi nem tudtunk eddig Amerikáról, és ami lázba hozta az amerikaiakat? Végül is minden, a f?sodorból érkez? ellentétes tartalmú jóslat ellenére Donald Trump nem csak a saját pártjában verte nagy fölénnyel a riválisait, de vitathatatlan gy?ztese lett a végs? megmérettetésnek, vagyis a választásnak is. Mindezt úgy érte el, hogy megígérte az amerikaiaknak, hogy hazájuk ismét nagy lesz, és ezt az ígéretet minden számottev? politikai tapasztalat híján tette.

A tartalmas „nagyság dilemmára” más magyarázat nem lehet, mint hogy lényegében két amerikai min?ség létezik: az egyiket mi, az Egyesült Államokon kívüliek látjuk és nagynak értékeljük, a másikat pedig a tengerentúli választópolgárok, és egyre kisebbnek t?nik a szemükben, egyre kevesebbet ad számukra.

Világosan elkülöníthet?vé vált immár a fejekben az amerikai nemzetállami és az amerikai világbirodalmi szerepkör, a hazaiak a nemzetállami szerepeket látják növekv? mértékben, de a kívülállók err?l kevésbé tájékozottak, ám nap mint nap tapasztalták az amerikai virulens, gyakran zavaró aktivitást. Bizony, a két amerikai min?ség mára kiengesztelhetetlen konfliktusba került egymással, ha másból nem is, de a választási küzdelem hevességéb?l ezt világosan le lehetett mérni.

Eddig ugyanis soha nem fordult el?, hogy bármelyik politikai fél (csak kett? van) valaha is végzetesnek élte volna meg a választás végeredményét. Most viszont ennél is több történt: az egyik oldalra a radikális változást kívánó választók, a másikra pedig az eddigi rendhez ragaszkodók kerültek, tulajdonképpen pártállásra való tekintet nélkül. (Trumpot saját pártvezet?inek egy jelent?s része is határozottan ellenezte, és nyíltan kiállt a vetélytárs mellett, ami soha nem volt még eddig gyakorlat.) A kritikus helyzetb?l logikusan következik, hogy Donald Trump szlogenje nem a világbirodalmi szerepkörben gazdaszervezetként m?köd? Amerikából, hanem a nemzetállamiból kíván ismét nagyobbat, szebbet és boldogabbat csinálni, és éppen a világbirodalmi Amerika kárára.

Célfüggvényét pedig csak a világbirodalmi Amerika célfüggvényének rovására lehet ugyanis megoldani, ez a napnál is világosabb. Ha a kibontakoztatni kívánt folyamatot megtisztítjuk a divatos és sokszor bonyolult ideológiai, szociológiai, társadalom-, pszichológiai és sok esetben hipokrita magyarázatoktól, akkor a folyamat leegyszer?södik nemzetgazdasági szemlélet? jövedelem-újraelosztási problémára, amelyben a globalista világhatalmi szerkezett?l jövedelmek kerülnek át a nemzetgazdasági szerkezetbe, úgy, hogy azt formailag egy nemzetgazdasági szerkezeten (az Egyesült Államok költségvetésén) keresztül kell végrehajtani. Nem tekinteném ezt éppen egyszer? és konfliktusoktól mentes folyamatnak.

A bonyolult összefüggésrendszerb?l ma csak két tipikus konfliktusos esetet szemlézünk. Vegyük els?ként a hadsereg és minden ehhez kapcsolódó struktúra (felderítés, legális és illegális hírszerzés és a többi) kérdését. A szervezet nemzeti szemléletben védelmi célokat szolgál. Az Egyesült Államokat nemzetközi méretekkel röpke két és fél évszázados történetében nem nagyon érte küls? támadás, viszont számtalan esetben támadott meg más államokat.

A hivatalos véder? tehát folyamatosan másokat támadó er?ként m?ködött, és fogyasztotta a nemzetállam er?forrásait. Nemzeti szemléletben a „védelmi” költségek tehát messze eltúlzottak. Az érvelés, hogy az Egyesült

Államok mások védelmét is szavatolja, hipokrita álláspont, s inkább úgy igaz, hogy világbirodalmi érdekeket szolgál, amib?l az állam adófizet? polgárainak nincs hasznuk, az ebb?l származó hasznok messze elkerülik mind az Egyesült Államok államkasszáját, mind a polgárok számláit, de növekv? mértékben terhelik a hazai adófizet?ket.

Indokolt a költségek csökkentése és a katonai szövetségesek áldozatvállalásának növelése. S hasonló konfliktus lengi körül az amerikai nagy cégek külföldi üzleteit is. Jórészt azért települnek olcsó bér? külföldi országokba, hogy sokkal kevesebbért termeljenek, de közben otthon károk keletkeznek, munkahelyek sz?nnek meg, és elmarad egy sor állami bevétel. A problémára kétfajta nemzetérdek? megoldás létezhet, vagy a cégek önként hazatelepülnek, vagy ha külföldön el?állított termékeiket az anyaországba hozzák vissza, akkor fizessenek vámot.

Mindkét megoldás hazai jövedelmeket szaporít, és elvesz a világbirodalmi pénzeszsáktól. A konfliktusosságot jól jelzik a világbirodalmival egybeépült, társbérletben m?köd? államapparátus különféle szervezeteinek állásfoglalásai a választás el?tt és után is. Két poszton határozottan a világbirodalmi és nem a nemzetállami szemlélet uralkodik. Nem véletlen, hogy a világbirodalmi külügyminisztérium élére tucatnyi név elhangzott. A napokban megtörtént kinevezés a nemzeti érdekeket tükrözi. Ennél is er?sebben világbirodalmi a szemlélet az amerikai központi bank szerepét betölt? Federal Reserve-ben. Az ügyek alakulására óriási a bank befolyása, ami ráadásul ismeretlen magántulajdonú intézmény, az állami befolyás elhanyagolható. (A jegybank független!) Mindenekel?tt növelheti az állam m?ködésének költségeit azzal, hogy kamatokat emel, amit másnap meg is tett, amint értesült a külügyi poszt várományosáról.

Van magyar párhuzam is. Simor András is kamatemeléssel „ünnepelte” a második Orbán-kormányt. Vegyük észre, hogy a „nemszeretem kormányoknak” ez jár a pénzglobalomától. Ráadásul a bank ma közvetlenül is finanszírozza az amerikai államot, nem is kevéssel, amire az állam rá is van utalva. Mi történne, ha ezt nem tenné?

Nem egyöntet? az öröm a nemzetközi térfélen sem. Mindazok az országok, amelyekb?l hazamehetnének az amerikai cégek, ehhez ellenségesen fognak viszonyulni. Ezek közül Kína kifejezetten veszélyes, hiszen több mint ezermilliárd dollárral finanszírozza az amerikai államot. Az európai szövetségesek kormányainak nagyobb hányada is inkább Trump kudarcában és nem sikerében volt érdekelt, hiszen a feljöv? alternatív politikai megoldások közeli bukásukat valószín?sítik. Hosszú, szívós küzdelemre kell berendezkedni, amíg a mérleg biztosan átbillen.

Boros Imre – www.magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló